

ชีวิตที่ไม่มีอะไรเหลือของผู้หญิงคนนี้
ยืนหยัดจะเป็น **กำลังใจอันยิ่งใหญ่**
ให้กับทุกคนบนโลกนี้
ที่พร้อมกว่าเธอ

บทสัมภาษณ์
แห่งกำลังใจ
ในการทำความดี
ที่ถูกลืมถึง
มากที่สุด

www.kalyanamitra.org

ทองคำ
น้อย

ยอดคนกตัญญู
หัวใจทองคำ

คำนำ

เวลา 2 ทุ่มถึงตี 2 ...

เป็นการสัมภาษณ์ที่ยาวนานกว่าทุกครั้ง

แต่ก็ได้เจาะลึกเรื่องราวทุกประเด็น

ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเธอ

จนคุณอาจต้องทิ้ง ซาบซึ้ง และสรรเสริญ

แล้วมีกำลังใจเกิดขึ้นอย่างไม่มีวันสิ้นสุด...

ด้วยความปรารถนาดี

ร. ลิวเฉลิมวงศ์

..ชีวิตที่ไม่เหลืออะไรของผู้หญิงคนนี้
ยินดีที่จะเป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่
ให้กับทุกคนบนโลกนี้ ที่พร้อมกว่าเธอ!

๒ คำน้อย

ยอดคนกตัญญู หัวใจทองคำ

คำน้อย แสงใจ ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่พลัดพรากจาก
อ้อมอกพ่อแม่มาอยู่กับญาติที่เชียงใหม่ตั้งแต่ 5 ขวบ ซ้ำยัง
ต้องช่วยญาติขายของตั้งแต่เด็กๆ จนกระทั่งได้มาฝากชีวิต
ไว้กับคุณสงวน สุขคำมี โดยหวังไว้ว่า ครอบครัวอันแสน
อบอุ่นของเธอจะต้องอยู่กันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา และ
คอยดูความสำเร็จของลูกๆ ด้วยกันจนแก่จนเฒ่า

และแล้ววันหนึ่ง ความโชคร้ายอย่างไม่คาดคิดก็มาถึง
เธอต้องพบกับความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่จากอุบัติเหตุรถทัวร์
คว่ำที่ จ.พิษณุโลก เมื่อปี พ.ศ. 2544

“รถพลิกคว่ำทั้งคันและเหวี่ยงเรากระเด็นออกมา
นอกรถ ช้ำตัวรถได้พลิกมาทับจนขยับเขยื้อนอะไรไม่ได้เลย
เลือดไหลนองท่วมตัวเต็มไปหมด จนเจ้าหน้าที่ต้องไปหา
แม่แรงมางัดขึ้นส่วนของรถขึ้น เพื่อลากเราออกมา แต่ช้ำร้าย
ด้วยความหนักของซากรถ พอยกขึ้นได้ไม่เท่าไร ขึ้นส่วน
ของรถนั้นก็หล่นกระแทกลงมาทับเราซ้ำอีกเป็นครั้งที่ 2
จากสภาพขาที่ถูกทับจนและอยู่แล้วกลับและละเอียดขึ้นไปอีก
เลือดทะลักไหลเพิ่มขึ้น ลมหายใจแผ่วลงเรื่อยๆ จนหมดสติไป
จนกระทั่งมารู้ตัวอีกทีตอนที่หมอพยายามทำให้เราฟื้น และ
ก็บอกเราว่า เราต้องตัดขา เพราะมันและไปหมดแล้ว ทำให้
เราเจ็บถึงสามี่ทันที แต่ทุกคนบอกว่าสามี่เราไม่เป็นอะไร
มาก หากตัดขาแล้วอย่างไรก็ยังมีสามี่คอยดูแล หากเราตาย
เขาก็ไม่ทิ้งลูก แต่ที่ไหนได้ตอนหลังมารู้ความจริงว่า สามี่
เสียชีวิตทันที ณ ที่เกิดเหตุ มารู้หลังจากที่เขาจัดการศพ

เรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นบอกตรงๆ ว่า เราทำใจไม่ได้ เกิดความรู้สึกอยากตาย เหมือนเราไม่เหลืออะไรแล้ว เราหมดโอกาสไปทำบุญที่วัดแล้ว ใครจะพาเราไป แม่ขาดด้อย่างเราจะเลี้ยงลูกได้อย่างไร ลูกคนโตก็อายุเพียงขวบกว่า คนเล็กก็ 6 เดือน แคลำพังตัวเองก็จะเอาไม่รอด งานก็ไม่มีทำ จะกินอะไรต่อไปยังไมรู้ ตอนนั้นเราร้องไห้เหมือนคนเสียสติ ต้องจมอยู่ในสภาพที่แย่ทั้งกายและใจ สับสนกังวลถึงอนาคตที่มองไม่เห็น ความโชคร้ายของเรายังไม่หมดแค่นั้น พอญาติๆ เขารู้ว่าสามีตาย พลอยและอัญมณีที่สามีเก็บ

ไว้ขายเขาก็มาเอาไปจนหมด ทองของเราเขาก็เอาไปจนไม่เหลือ เงินประกันเขาก็เอาไป โดยบอกว่าให้เราเซ็นให้เขาเถอะ เพราะหากเราตายเขาจะเป็นคนเลี้ยงลูกทั้งสองของเราเอง แต่พอเซ็นไปแล้ว เขาก็ส่งเงินมาให้เราใช้เดือนละ 5,000 บาท อยู่ไม่กี่ครั้ง แถมยังโดนต่อว่าอีก จนสุดท้ายก็ไม่เหลืออะไรเลย ชีวิตตอนนั้นเหมือนตายทั้งเป็น นอนจมอยู่ในความทุกข์แท้ๆ เพราะขยับเขยื้อนตัวไม่ได้เลย แขนก็หัก ไหล่ปลาร้าก็หัก ขาก็ขาดทั้งสองข้าง พอใครมาเยี่ยมก็พูดตัดรอนกำลังใจเราตลอดเวลาว่าอย่างไรก็ไม่รอด รอวันตาย

อย่างเดียว เพราะสภาพเรารอแรมเต็มที ไม่มีแรง กินอะไรก็ไม่ลง เหมือนซากอะไรที่มีแต่หนังติดกระดูก

ช่วงนั้นเราช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย คนที่สงสารเรา เขาก็ช่วยเหลือลูกคนเล็กไปเลี้ยงให้ชั่วคราว ซึ่งพอกลับมาบ้านแล้ว เราต้องฝืนตัวเองทุกอย่าง เพื่อให้เราช่วยเหลือตัวเองได้เร็วที่สุด เพราะเราต้องรีบเอาลูกกลับมาเลี้ยงเอง เราต้องฝึกลูกนั่งเอง เราฝืนลูกทั้งน้ำตา เพราะมันทรมาณที่สุด พอลูกได้หนอยก็ล้มตึงลงไปอีก มันสะเทือนราวเจ็บไปทั้งตัว หัวใจแทบจะหลุดออกไปตรงนั้น ปวดจนไม่มีเสียงร้องว่าปวด เราปวดทรมาณจนนอนไม่หลับ ทนจนถึงฟ้าสว่าง พอเห็นพระเดินผ่านหน้าบ้านมา น้ำตามันไหลไม่หยุด คิดถึงครั้งที่สามียังอยู่ว่าก่อนหน้านี้เราได้ตักบาตรด้วยกันทุกเช้า แต่ตอนนี้ภาพเช่นนี้คงไม่มีอีกแล้ว ยิ่งนึกก็ยิ่งถึงความทุกข์อื่นเข้ามาเพิ่มขึ้น จนหมดกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว พอคิดจะฆ่าตัวตาย ใจหนึ่งก็คิดถึงคำสอนของหลวงพ่อกว่าการฆ่าตัวตายมันบาปมาก ต้องตกนรก ในนรกทรมาณมากยิ่งขึ้นกว่า ขาขาดเสียอีก และขณะเดียวกันภาพหลวงปู่วัดปากน้ำ

ท่านก็มาปรากฏกลางห้อง คอยบอกให้เราสู้ สู้นะลูก ท่านบอกตลอดเวลาที่เราคิดจะตาย ซึ่งถ้าเราไม่มีที่พึ่งภายใน ไม่มีท่าน ตอนนั้นเราตายไปแล้ว และถ้าไม่มีนรก สวรรค์ เราจะทนอยู่ทำไม ทรมาณขนาดนี้ เราสูญเสียทุกอย่างแล้ว ทั้งสามี ทั้งทรัพย์ ช่วยลูกก็ไม่ได้ แม้แต่ตัวเองยังช่วยไม่ได้เลย วัตถุประสงค์ไม่มีโอกาสไปแล้ว จะมีชีวิตอยู่ไปทำไม แต่เพราะเรามีหลวงปู่และคำสอนหลวงพ่อก จึงทำให้เราตัดสินใจสู้ ทั้งที่ไม่มีอะไรจะสู้

ตอนนั้น..สภาพของเราเหมือนตัวอะไรสักอย่างที่ไม่สมประกอบ ที่พยายามประคองตัวนั่ง โดยใช้แขนที่หักพยุงขึ้น ล้มแล้วล้มอีก เราต้องพยายามฝึกขับถ่ายเองให้ได้ โดยถัดตัวไปให้ถึงกระโถน แต่เนื่องจากขาเราถูกตัดให้สั้นยาวไม่เท่ากัน คือ ข้างหนึ่งถูกตัดถึงโคนขา อีกข้างหนึ่งตัดเลยเข่าขึ้นมานิดหนึ่ง เวลาถัดตัวไปจึงไม่ถนัด ทุกข์ทุเลมาก ถัดไปเลือดก็ออกไป เพราะน้ำหนักตัวเราทั้งตัวกดไปที่แผลที่ยังไม่หาย เจ็บทรมาณจนแทบขาดใจ แต่ก็ได้พยายามทำอย่างนี้อยู่ ๓ เดือน ฝึกขับถ่ายเองให้ได้ โดยใช้กระโถนที่

กราบท่าน ท่านก็บอกเราว่า **สิ่งที่ขาดก็ขาดไปแล้ว (ขา) สิ่งที่หมดก็หมดไปแล้ว (เงิน) สิ่งที่ไม่..เขาก็ไปแล้ว (สามี) สิ่งที่เหลืออยู่ คือ ลูกยังเหลือศูนย์กลางกาย ให้หมั่นนั่งสมาธิ ทำภาวนา สิ่งนี้เท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งให้กับเราได้ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่ลูกจะเจอแบบนี้** นับจากวันนั้นเราก็ตีใจดีใจดี ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อชะตาชีวิต และตั้งใจปฏิบัติธรรมไม่เคยขาด ทั้งๆ ที่ตอนนั้นเราเหมือนสูญสิ้นทุกอย่าง ชนิดที่ว่าทำใจไม่ได้เลย แต่ก็ได้สมาธินี้แหละเป็นที่พึ่ง แม้เราจะนั่งสมาธิกับพื้นยังไม่ได้ ก็นอนทำสมาธิไม่เคยขาด จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อใจหยุดนิ่งองค์พระก็ผุดขึ้นมา เห็นชัดยิ่งกว่าลืมตาเห็นชัดใส่มากๆ สว่างมาก ทำให้เรารู้สึกปีติเบิกบาน มีความสุขอย่างบอกไม่ถูก บางครั้งก็จะเห็นหลวงปู่สลัดกับองค์พระ บางครั้งที่ทุกข์สุดๆ อยากตายอีก หลวงปู่ท่านก็มาให้เราเห็นที่ศูนย์กลางกายและก็บอกให้เราสู้่อีก

จนเวลาผ่านไปครึ่งปีเราถึงจะฝึกขึ้นรถเข็นได้ เพราะตอนปีนขึ้นรถเข็นปีนไม่ถึง และไม่รู้ว่าจะต้องปีนอย่างไร ทำให้ล้มตกลงมา แผลก็เปิดเลือดออกเต็มไปหมด พอสุดท้าย

เดี๋ยวที่สุด เราต้องฝืนขึ้นไปให้ได้ ทั้งๆ ที่กระโถนเดี่ยวนิดเดียว แต่ความรู้สึกของเรามันเหมือนปีนขึ้นหลังคา พอขึ้นไปได้ก็ลงมาไม่ได้อีก ล้มคะมำไม่เป็นท่า จนรู้สึกสมเพชตัวเองเหมือนเราเป็นตัวอะไรที่ไม่ใช่คน เวลาหิวน้ำก็เอื้อมไปหยิบไม่ถึง ต้องปีนไปหยิบบนโต๊ะ ตักข้าวก็ต้องตะกายหม้อ จนข้าวหกลงมาหมดไม่ได้กิน

ช่วงนั้นรู้สึกทุกข์มากจนยากจะรับไหว ไม่มีกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว จนต้องขอร้องให้คนช่วยพาเรามาวัด เพราะเราคิดถึงวัด คิดถึงหลวงพ่อบ้าง จนได้มีโอกาสมา

ขึ้นได้เราก็สะดวกขึ้น จึงเอาลูกคนเล็กกลับมาเลี้ยงเอง ซึ่งแต่เดิมเคยคิดว่าการเลี้ยงลูกตอนมีซากก็เหนื่อยที่สุดในชีวิตแล้ว แต่พอต้องมาเลี้ยงลูกตอนไม่มีไขมันลำบากสุดจะทนแค่เลี้ยงลูกเราก็ไม่เหลือเวลาทำอย่างอื่นเลย ยิ่งตอนนั้นคนเล็กอายุ 8 เดือน เขาก็มักจะตื่นกลางดึกร้องกินนมคืนละ 3 ครั้ง เวลาป่วยเขาก็ต้องการให้เราอุ้ม แต่เราอุ้มลูกไม่ได้ แขนหัก ไหล่ปลาร้าก็หัก จึงให้เขาอยู่แต่ในเปลตลอด หากจำเป็นต้องเอาลูกออกจากเปล เช่น ต้องเปลี่ยนผ้าอ้อมสำเร็จรูปเมื่อเวลาเขาถ่ายออกมา เราก็เอียงเปลพยายาม

เอาลูกออกมา จนต้องหงายหลังลงกับพื้นล้มคะมำกันทั้งแม่ทั้งลูก ต่อมาแม่เขาจะโตขึ้นเรื่อยๆ จนได้ 1 ขวบ ส่วนคนโต 2 ขวบกว่าพอจะรู้เรื่องแล้ว แต่เราก็ไม่เคยพาลูกออกไปนอกบ้านเลย ลูกๆ จะคลอเคลียอยู่ใกล้ๆ เราตลอด พอเขาเห็นเราลุกนั่งได้ เขาก็วิ่งโผล่เข้ามาแย่งกันกอดเราอย่างเต็มแรง ทำให้เราไม่ทันตั้งตัว ล้มหงายไปกับพื้นอย่างไม่เป็นท่า เพราะทรงตัวไม่ได้ บางครั้งที่เราปวดแผลทรมานมากไม่อยากจะให้ลูกเข้าใกล้ แต่เขาก็พยายามเข้ามาหาเราเพราะความที่เขาไม่มีใคร เราก็ได้แต่บอกเขาว่า แม่

จะตายอยู่แล้วนะลูก.. แม่เจ็บแผลมากนะลูก เขาได้ยื่นดั่งนั้น ก็พากันร้องไห้ เหมือนเขารู้สึกว่าทำผิดอะไรสักอย่างต่อแม่ ที่เขารักมาก แล้วก็พากันพูดว่า หนูไม่ให้แม่ตาย แม่ต้องไม่ตาย แม่จะกินยาใหม่ แล้วคนหนึ่งก็วิ่งไปหยิบยาแก้ปวด มาให้ คนหนึ่งก็วิ่งไปหยิบน้ำ แล้วแย่งกันป้อนเข้าปากเรา คนละเม็ด ทั้งๆ ที่ลึกๆ เขาก็ไม่เข้าใจหรอกว่าเราเป็นอะไร เพราะเขาเห็นเราในสภาพแบบนี้จนคุ้นตามาตั้งแต่เด็ก

ช่วงนั้นเราขาดสมมาก เงินไม่มีจะซื้อข้าวกินกันแล้ว ทั้งแม่ทั้งลูก จนเราต้องไปขอเงินเขามาทำทุนเปิดร้านขาย

ข้าวสารและขายของชำเล็กๆ น้อยๆ ช่วงแรกเราแพ้ฝุ่นข้าวสาร ผื่นแดงขึ้นเต็มตัวไปหมด ยกกระสอบข้าวสารก็ไม่ได้ ต้องให้คนซื้อบริการตัวเอง ลูกๆ ก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลยนอกจาก จะชน แล้วเอาข้าวโรยเต็มบ้านไปหมดทุกซอกทุกมุม ตามประสาเด็ก เลอะเทอะจนตามเก็บไม่ไหว

พอลูกโตขึ้น ถึงวัยที่เขาต้องไปโรงเรียน เราก็ให้ลูก เดินไปเดินกลับเอง เขาก็จะร้องถามกับเราตลอดว่า ทำไมแม่ไม่ไปรับส่งเขาเหมือนเพื่อนๆ ทำไมแม่เราไม่เหมือนแม่คนอื่น ทำไมพ่อแม่ไม่ไปรับ พ่อไปไหนเมื่อไรจะกลับมา เราก็

อธิบายให้เขาฟังว่าพ่อตายแล้ว เขาก็ไม่เข้าใจว่าตายเป็นอย่างไร เขาจึงถามทุกวัน เขาไปเอารูปพ่อมาดู แล้วก็ถามเราว่าทำไมแม่ไม่เก็บเสื้อพ่อไว้ให้เขาดูบ้าง บางทีเขาถามถึงพ่อมาก จนเราอยากจะงดเอากระดูกพ่อเขาขึ้นมาให้เขาดูตรงนั้นเลย เพื่อให้เขาเข้าใจว่าพ่อตายแล้ว ก็คือ โดนเผาเหลือแต่กระดูกไปแล้ว แต่เขาก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ถามถึงแต่พ่อทุกวันว่าเมื่อไรพ่อจะกลับมา บางครั้งเราสะเทือนใจมากที่เห็นน้องนุก ลูกสาวคนโต ไปนั่งร้องไห้อยู่หน้ารูปพ่อของเขา ก็เลยเข้าไปถามลูกว่าร้องไห้ทำไม ลูกตอบว่า หนู

คิดถึงพ่อ.. พ่อไปสวรรค์เมื่อไรจะกลับมาหาหนูล่ะจะแม่เป็นคำถามที่ทำให้เรารู้สึกสงสารเขาขึ้นมาจับใจ เพราะเขาไม่เข้าใจว่าพ่อไม่มีวันกลับมา ซึ่งเราก็ตอบลูกไปว่า ถ้าอยากไปหาพ่อก็ต้องนั่งสมาธิ แล้ววันหนึ่งก็จะได้พบพ่อ ถ้าเราอยากอยู่ด้วยกัน ลูกก็ต้องนั่งสมาธิ แล้วเราจะไม่พลัดพรากจากกัน บุญจะทำให้เรามาเจอกัน และมีเวลาอยู่ด้วยกันไปนานๆ เมื่อฟังดังนี้ นุกก็จะจูงน้องเข้ามานั่งสมาธิด้วยกัน เขาเข้าใจเพียงว่าหากทำเช่นนี้ สักวันหนึ่งก็จะได้พบพ่อ และจะได้อยู่กับแม่ตลอดไป...

บางทีลูกกลับมาจากโรงเรียน เขาก็จะมาบอกเราว่า เขาโดนเพื่อนล้อว่า แม่เธอไม่มีขา เขาก็เถียงขึ้นทันทีว่า แม่เรามีขา แต่ขาแม่เราอยู่ข้างบนบ้าน คือน้องนุกเข้าใจว่า ขาเทียมที่เก็บไว้ชั้นบนของบ้านคือขาของแม่ แต่เราใส่ ขาเทียมไม่ได้ เพราะขาขาดไม่เท่ากัน ใส่แล้วมันหนักเนื้อ จนนเลือดไหล และขาเทียมก็หนักมากเกินกว่าที่เราจะเดินได้ ซึ่งนุกก็มักจะคะยั้นคะยอถามเราว่าทำไมแม่ไม่ใส่ขาล่ะจะ หนูจะเอาพลาสติกมาปิดให้เอาใหม่ คือเขาไม่เข้าใจ ความไม่มีขาของแม่

ปัจจุบันนี้ลูกจะได้เงินไปโรงเรียนกันวันละ 5 บาท ซึ่ง น้อยกว่าเพื่อนๆ มาก จนมีอยู่วันหนึ่งเขาก็มานั่งพับเพียบ ถามเราว่า แม่รักหนูไหม เราก็ตอบว่ารัก หนูขอถามอะไร แม่หน่อย แต่แม่อย่าโกรธหนูนะ แม่ต้องสัญญานะ เขาย้ำ ซ้ำๆ เพื่อไม่ให้เราโกรธเขา แล้วเขาก็ถามว่า ทำไมแม่ให้ สตางค์หนูน้อยจัง เวลาขอสตางค์แม่ทำไมแม่ให้หนูยากจัง เวลาหนูขอเงินทำไมแม่ถามจังเลยว่าจะเอาไปทำอะไร ทำไม เพื่อนหนูเขาได้ง่าย เขาได้เป็นใบละร้อยเลย แม่ไม่รักหนูหรือ แล้วเขาก็บอกเราอีกว่าแม่อย่าโกรธเขานะ แล้วก็ร้องไห้ โฝกอดเรา พอฟังอย่างนี้เราก็สะเทือนใจ พยายามจะอธิบาย ให้เขาฟังว่า ครอบครัวเราไม่เหมือนเขา เพราะเพื่อนเขามีพ่อ พ่อเขาไปทำงานแล้วเอาเงินมาให้แม่ แม่ก็มีเงินให้ลูกเขาได้ แต่เราไม่มีพ่อ แล้วแม่เองก็ขาขาด คือ ด้วยวัยเพียง 6 ขวบ เท่านั้น ก็ยากที่จะเข้าใจอะไรในเรื่องที่ซับซ้อน เขาไม่เข้าใจ คำว่าพ่อตายเป็นอย่างไร คำว่าแม่ไม่มีเงินเป็นอย่างไร เขา คิดว่าที่เราไม่ให้เขา เพราะเราไม่รักเขา นับจากนั้นเขาก็จะ พยายามทำให้เรารัก เพราะเขากลัวมากกว่าเราจะไม่รักเขา

ทุกวันนี้ เราตื่นตี 4 ทุกวัน สิ่งแรกที่ทำคือวางใจเบาๆ ที่ศูนย์กลางกายและนั่งสมาธิ หลังจากนั้นจะอาบน้ำ ซึ่งช่วงแรกๆ ก็จะต้องขึ้นไปสวดมนต์ถึงชั้น 2 ของบ้าน ที่ต้องขึ้นบันไดสูงถึง 40 ชั้น โดยหัดเริ่มขึ้นบันไดจาก 2-3 ชั้น หัดหมุนตัวลงให้ได้ก่อน ใน 7-8 วันแรก รู้สึกกระบมเจ็บทรมานไปทั้งตัว แต่ก็ไม่ท้อ รู้แต่ว่าต้องขึ้นไปให้ได้ ซึ่งต่อมาก็ขอร้องให้คนช่วยย้ายโต๊ะหมู่บูชาลงมาอยู่ชั้นลอย ซึ่งต้องปีนบันไดขึ้นไป 20 ชั้น แต่ก็ยังต้องใช้ความพยายามมาก เพราะความที่ไม่มีขาจึงต้องใช้กำลังแขน แต่ก็ไม่

สามารถใช้ได้เต็มที่ เพราะไหล่ลาร้าข้างขวาหัก และแขนข้างซ้ายหักถึง 2 ท่อน แต่เราก็ตะกายขึ้นไปเพราะเราอยากสวดมนต์เบื้องหน้าองค์พระ ซึ่งเสมือนหนึ่งว่าได้เข้าเฝ้าพระบรมศาสดาทุกวัน แม้จะลำบากต้องฝืนตัวเองมาก แต่ก็ได้รับความสุขใจที่สุดกลับคืนมา

หลายคนอาจสงสัยว่าทำไมถึงจัดหิ้งพระไว้บนชั้น 2 ของบ้านที่มีบันไดสูงถึง 40 ชั้น ทั้งๆ ที่ต้องตะกายพาตัวเองขึ้นไปด้วยความยากลำบาก ช้าขณะตะกายขึ้นไปยังทำให้บาดแผลเลือดออกอีก ทั้งนี้เพราะชั้นล่างมีของ

เป็นการแสดงความตั้งใจอย่างเต็มที่จนจะลักษณะมากกว่า เพราะบุญอะไรที่ทำด้วยความตั้งใจจะได้บุญมากกว่า

และที่สำคัญที่สุด จากการที่เราสวดมนต์นั่งสมาธิ ทุกวันนี่เอง ทำให้ลูกทั้งสองคนตามาตั้งแต่เล็ก ๆ ทุกเช้า ก่อนที่เขาจะไปโรงเรียน เขาจะถามเราว่าวันนี้คุณแม่ สวดมนต์หรือยัง เราฟังแล้วก็ชื่นใจว่า เราได้อบรมสั่งสอนให้ ลูกน้อยคุ้นกับการทำความดีโดยการทำให้เขาดู เป็นต้นแบบ ให้กับเขาได้

ระเกะระกะเต็มไปหมด เอาไว้วางของชำที่ชาย อีกอย่างหนึ่ง เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อพระรัตนตรัยอันเป็นที่พึ่งที่ระลึกสูงสุด ต้องไว้อันสูงให้ควรแก่การกราบไหว้บูชา และหลายคนอาจสงสัยต่อว่า ทำไมไม่สวดมนต์บนที่นอน ก็ขอให้เหตุผลว่า รู้สึกสบายใจและเป็นสุขใจที่ได้ไปนั่งหน้า โต๊ะหมู่ ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธรูปปฏิมาที่เป็นตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีรูปหลวงปู่ หลวงพ่อ คุณยายอาจารย์ฯ รู้สึกเหมือนเราได้อยู่กับท่าน อีกทั้งเรายังสามารถจุดเทียนให้สว่างเพื่อบูชาท่านได้ทุกวันด้วย

หลังจากหันมานั่งสมาธิ เห็นผลการปฏิบัติธรรม ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกับตัวเราแล้ว เราพบว่า สิ่งนี้มันคือ ความสุขที่แท้จริง เป็นที่พึ่งที่แท้จริง เวลาเราทุกข์ เมื่อเอาใจ ไปวางไว้ภายใน ความทุกข์ทั้งหมดก็มลายหายไป แล้วยังมี กำลังใจเหลือเพื่อที่พร้อมจะแบ่งปันให้คนรอบข้างอีกด้วย ทั้งๆ ที่ตัวเราเองก็ประสบทุกข์และดูเหมือนจะมากกว่า คนรอบข้างเสียอีก ดังนั้นเราจึงมีความจำเป็นที่จะต้อง เข้าถึงที่พึ่งภายในให้ได้ เราต้องเห็นองค์พระ เข้าถึงธรรมะ ชีวิตเราจึงจะปลอดภัย ซึ่งกำลังใจที่จะข้ามพ้นความทุกข์

ยากเหล่านี้คงไม่เกิดขึ้นกับเรา ถ้าไม่มีคำสอนของหลวงปู่
ที่หลวงพ่อกำนันนำมาสอน

จากนั้น เราก็ขายของชำและข้าวสารมาเรื่อยๆ ตั้งแต่
เป็นเจ้าของแรกๆ ในละแวกนี้ ขายอยู่ 4 ปี จนตอนหลังมีคนมา
เปิดขายข้าวสารใกล้ๆ เราเต็มไปหมด จนเราเริ่มจะขายไม่ได้
จนถึงขายไม่ได้เลย เพราะลูกค้าที่เขามาซื้อกับเราเขาไม่
สะดวก เราไม่มีขาบริการ ลูกค้าที่มาซื้อกับเราเขาไม่
เอาเรื่องของเราไปออกในช่อง DMC จนร้าน 108 SHOP
เขาอยากช่วยเหลือจึงให้ป้ายร้านมาฟรีๆ และก็แต่งร้านให้

แต่ของในร้านเราลงทุนเองทั้งหมด ซึ่งของในร้านเราก็ไม่ได้
ครบเหมือนร้านอื่น เพราะเราทุนน้อยมากๆ เรามีของตามมี
ตามเกิด แต่ก็ทำให้เราพอขายได้วันละ 2,000 บาท พอหัก
ทุนแล้วก็ได้กำไรวันละ 200 บาท เราก็พอมีเงินซื้อข้าวกิน
กับลูกทั้ง 2 คน ซึ่งก็กำลังจะไปได้ดี แต่ด้วยวิบากกรรมชาติ
หรืออย่างไรก็ไม่ทราบ อยู่ๆ ก็มีห้างสรรพสินค้าใหญ่มาเปิด
ฝั่งตรงข้ามกับร้านเรา นับจากนั้นเราก็ขายไม่ได้เลย จน
สุดท้ายต้องปิดตัวลง ทำให้ช่วงนี้เราขาดทุนที่สุด ไม่มีรายได้
เหมือนเดิมอีกแล้ว แล้วที่สำคัญเราทราบว่าช่วงนี้ทางวัดจะ

มีการหลอหลวงปู่วัดปากน้ำด้วยทองคำ เราอยากทำบุญนี้
แทบขาดใจ แต่ไม่มีเงินจะทำ เพราะร้านของเราที่ปิดลงไป
แล้ว จะไปเอาเงินที่ไหนมาทำบุญกับเขา เราอยากทำจน
น้ำตามันไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว เราอยากตอบแทนพระคุณ
ท่าน เพราะความสุขภายในที่ได้จากกรรมปฏิบัติที่หลอวงปู่
ถ่ายทอดมาถึงหลอวงพ่อ แล้วหลอวงพ่อมาสอนเรา เป็นสิ่ง
เดียวที่ทำให้เราอยู่มาได้ถึงทุกวันนี้ ซึ่งหากไม่มีท่านเราคง
ฆ่าตัวตายไปแล้ว ความสุขจากการปฏิบัติธรรมตรงนี้เอง
เป็นยาใจที่ดีที่สุด เพราะไม่ว่าจะเกิดปัญหาหนักขนาดไหน

ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร เราก็รับสภาพกับมันได้

จากนั้น จึงได้นั่งสมาธิอธิษฐานขอหลอวงปู่ทุกวัน
วันละ 5 ชั่วโมง แม้อธิษฐานแล้วก็ไม่นั่งดูตาย ยึดขึ้นมา
กระเสือกกระสนหาอาชีพทำ ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงิน
มาทำบุญ ตั้งแต่ลองทำน้ำเต้าหู้ขาย โดยไปซื้อถั่วมาแช่เอา
ขึ้นมาไม่ เอาใส่หม้อต้ม รู้สึกลำบากมากเพราะเราขาขาด
ไม่เหมือนคนปกติ เรายกหม้อใหญ่ๆ ไม่ไหว อีกทั้งเตายัง
อยู่สูง ลูกก็ยังเล็ก ช่วยเรายกหม้อต้มน้ำเต้าหู้ที่กำลังเดือด
ไม่ได้ มันเกินกำลังเราทุกอย่าง สุดท้ายเราก็ต้องเลิกทำ

แล้วก็มาทำไข่เค็ม ซึ่งต้องใช้เวลา พอขายก็ได้กำไรน้อย
ขายก็ไม่ดี จึงได้เปลี่ยนมาซื้อซาลาเปามาหนึ่งขาย เราก็ขาย
ได้บ้างไม่ได้บ้าง กำไรน้อยมาก บางวันซาลาเปาก็เหลือ
เยอะแยะ ขาดทุน เจ้งอีก จากนั้นเราก็ลองไปเอาผ้าถุง
มาปัก หากปักเสร็จผืนหนึ่ง เราจะได้เงินถึง 500 บาท แต่
กว่าจะทำเสร็จต้องใช้เวลาเดือนหนึ่ง นั่งหลังขดหลังแข็ง
สุดท้ายจึงทำดอกไม้ดินญี่ปุ่นันดอกมะลิวันแม่ พอทำ
เสร็จก็ขายได้บ้างในช่วงวันแม่ แต่ตอนนี้ก็เลยวันแม่ไปแล้ว
เราก็ขายไม่ได้ คือ เราทำทุกอย่างเพราะอยากจะมีเงินมา

ทำบุญกับหลวงปู่จริงๆ ”

ลำพังตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ชีวิตก็ลำบากแบบนี้ ยัง
ไม่เห็นอนาคตเลย อีกทั้งเงินก็ไม่มี แต่ทำไมคิดอยากทำบุญ?

“ที่อยากทำบุญกับท่านเพราะ ถ้ามีใครสักคนช่วย
ชีวิตเราไว้ขณะที่เรามีความทุกข์ขนาดจะฆ่าตัวตาย คนนั้น
จะมีบุญคุณกับเราสักเพียงใด แล้วเราก็เฝ้ารอโอกาสที่จะ
ตอบแทนท่านมาตลอด แล้วทุกวันนี้ เราตอบแทนท่าน
ตลอดเวลาโดยการปฏิบัติบูชา นั่งสมาธิวันละ 5 ชั่วโมง ถือ

ศีล 8 เกรงครัด ดื่มน้ำเปล่า เราก็มีกำลังใจอยู่มาได้ แต่สิ่งที่อยากตอบแทนท่านมากที่สุดแต่ยังทำได้น้อย คือ ทำบุญด้วยปัจจัย เพราะเราไม่มีเงิน เราคิดอย่างนี้เรื่อยมา จนวันหนึ่งโอกาสมาถึง คือ ทราบว่าจะมีการหล่อรูปเหมือนท่านด้วยทองคำ ทำให้เราอยากทำบุญนี้มากเหลือเกิน จนเราตั้งจิตอธิษฐานกับท่านทันทีเลยว่า เราจะทำบุญกับท่านสัก 10 กอง ทั้งๆ ที่ไม่มีเงิน ไม่มีต้นทุนอะไรทั้งนั้น ทองคำที่จำได้ว่าเคยมี 3 เส้น ญาติก็มาเอาไปจนหมด เหลืออยู่แต่เส้นที่พยาบาลเก็บไว้ให้ 2 เส้น จากเดิมคิดจะ

เก็บไว้ให้ลูกดูว่าแม่ก็มีสมบัติเหมือนกัน เป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายแล้ว แต่ด้วยภาวะขัดสนสุดๆ จึงต้องเอาไปจำหน่าย แต่พอจำหน่ายไปแล้ว ตอนนั้นก็อยากจะเอาเส้นนี้กลับมาหล่อหลวงปู่ แม่สภาพเราจะถึงขนาดนี้เราก็ไม่ย่อท้อ ถึงวันนี้เราไม่มีขา จะไปทำหน้าที่ชวนคนทำบุญ เราก็เอาข่าวบุญนี้บอกกล่าวกับคนที่มาหาเรา ใครเดินผ่านหน้าบ้านเรา เราก็พูดคุยกับเขา อธิษฐานให้ลูกหลานหลวงปู่ได้มาทราบข่าวนี้ อธิษฐานให้เจ้าของบุญได้มาเจอเรา ด้วยแรงอธิษฐานและความปรารถนาอันแรงกล้านี้คงไป دلใจให้ทีมงานทำละคร

ฟื้นฟูศีลธรรมโลกโทรมาหา แล้วเอาเรื่องราวชีวิตของเราไป
 ทำเป็นละคร ทำให้มีคนมาร่วมทำบุญหล่อหลวงปู่กับเรา
 จนเต็มกองอย่างน่าอัศจรรย์ โดยไม่เคยคาดคิดมาก่อน
 ใดๆ ที่เราเริ่มต้นจากที่ไม่มีอะไรเลย มีแต่ใจเท่านั้น แล้ว
 อธิษฐานขอจากหลวงปู่ จากเหตุการณ์นี้ทำให้เชื่อมั่นว่า
 ในเมื่อคนที่ไม่พร้อม คนที่ไม่มีอย่างเราทำได้ ทุกคนก็ทำได้
 ขอเพียงแต่อธิษฐานด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้า
 มุ่งมั่นไม่ละเลิก ศรัทธาเชื่อมั่นในอำนาจของท่าน ทำให้
 เต็มที่และดีที่สุดของเรา หากมีความมุ่งมั่นอย่างนี้ เราจะ

ไปอยู่ในสายตาของหลวงปู่ ท่านจะดลบันดาลให้เรา
 สมปรารถนา แล้วทรัพย์จะมีทางมาของมันเอง เหมือนกับ
 ที่เราประสบด้วยตัวเอง ..**นี่ถ้าเรามีเขา เราจะไม่ปล่อยให้
 โอกาสทองที่จะได้กอบโกยบุญใหญ่และโอกาสอันดีที่จะได้
 ตอบแทนพระคุณหลวงปู่ผ่านเลยไป เราคงทำได้ดีกว่านี้
 มากๆ**

ยังมีคนบนโลกนี้จำนวนมากที่ไม่รู้จักหลวงปู่ เรา
 อยากให้เขารู้จักท่าน อยากให้เขาได้มาสัมผัสกับความ
 เมตตาของท่าน และอยากให้เขารู้ว่าคำสอนของท่าน

สามารถทำให้เขาพ้นทุกข์ได้ ซึ่งวิธีการที่จะดึงดูดใจให้เขามาสนใจหลวงปู่ ก็ต้องหล่อรูปเหมือนท่านด้วยทองคำ เพราะสิ่งที่สูงค่าเช่นทองคำจะทำให้คนหันมาสนใจศึกษาประวัติของท่าน และปฏิบัติตามคำสอนของท่านจนพ้นทุกข์ เหมือนกับที่เรามีกำลังใจสู้ ไม่คิดสั้นฆ่าตัวตายในวันนั้น พระคุณของหลวงปู่ที่มีกับเราเพียงคนเดียวยังมากถึงขนาดนี้ แล้วพระคุณของท่านที่มีต่อสรรพสัตว์จะมากขนาดไหน จะตอบแทนอย่างไรก็ตอบแทนไม่หมด บัดนี้ โอกาสในการตอบแทนคุณท่านมาถึงแล้ว ก็อยากให้ทำให้เต็มที่ เพราะ

โอกาสแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย...”

เรื่องราวชีวิตของเธอช่างน่าสรรเสริญยิ่งนัก เพราะขนาดคนปกติทั่วไปก็ยากที่จะมีใครรักการทำบุญเท่าเธอ เธอเป็นยอดนักสู้..มีพลังสู้มาจากภายใน และพร้อมที่จะเอาชีวิตที่ไม่มีขา ที่ยังมองไม่เห็นหนทาง เป็นกำลังใจอันไม่มีที่สิ้นสุดให้คนทำความดี ชวนคนทำบุญหล่อทองหลวงปู่ไปพร้อมกับเธอ

พระมงคลเทพมุนี

บุญศักดิ์สิทธิ์ บูชาบุคคลศักดิ์สิทธิ์

นับเป็นความโชคดีของมวลมนุษยชาติ ที่หลวงปู่ วัดปากน้ำได้เอาชีวิตเป็นเดิมพันจนค้นพบวิชชาธรรมกาย ได้สำเร็จ และนำมาเผยแผ่สั่งสอนได้อย่างกระจ่างชัดที่สุด ด้วยคำสอนที่ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการปฏิบัติธรรม ตั้งแต่เบื้องต้นจนเข้าถึงพระธรรมกาย คือกายตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน ซึ่งจะนำพาชาวโลกให้หลุดพ้นจากห่วงแห่ง

อวิชชา สามารถเอาชนะความโลภ โกรธ และหลง มุ่งตรงสู่พระนิพพาน ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขอันเป็นนิรันดร์

ด้วยเหตุนี้ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จึงเป็นมหาปูชนียาจารย์ผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ สมควรที่จะได้รับการประกาศเกียรติคุณ คุณงามความดีให้ขจรขยายไปทั่วโลก ดังนั้น ในวันศุกร์ที่ 10 ตุลาคม พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นวาระครบ 124 ปี แห่งการบังเกิดขึ้นของหลวงปู่ วัดปากน้ำ เหล่าศิษยานุศิษย์จึงได้พร้อมใจกันแสดงความเคารพรัก ความกตัญญู น้อมบูชาพระคุณของท่าน ด้วยการหล่อรูปเหมือนของหลวงปู่ด้วยทองคำแท้ ขนาดหนึ่งเท่าครึ่งขององค์จริง เพื่อนำไปประดิษฐานภายในมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี เพื่อให้ผู้มีจิตศรัทธาและอนุชนรุ่นหลังได้มีโอกาสกราบไหว้บูชารูปหล่อทองคำของผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และได้ศึกษาประวัติชีวิตอันดงามของท่าน อันจะก่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อแสวงหาหนทางแห่งการพ้นทุกข์ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสืบไป

อานิสงส์

การหลอรูปรเหมือนทองคำพระมงคลเทพมุนี

1. เมื่อไปเกิดในภพโศชาติใด สมบัติใดที่ขึ้นชื่อว่า เป็นเลิศที่สุดเท่าที่มนุษย์พึงมีในยุคคนั้น เราจะเป็นผู้ได้ครอบครองสมบัตินั้น เพราะได้ทำบุญด้วยทองคำซึ่งขึ้นชื่อว่า เป็นธาตุที่เลิศที่สุด

2. สามารถเข้าถึงฐานะแห่งความเป็นมหาเศรษฐี ที่ถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์สมบัติอันมากมาย เพราะได้บริจาคทรัพย์ไว้ในพระพุทธรศาสนา และเนือนาบุญอันเลิศ

3. เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติอันงดงามตั้งแต่เกิดจนถึงอายุชัยเพราะทำบุญด้วยทองคำ ซึ่งเป็นธาตุที่งามอยู่ในตัวเองตั้งแต่แรกเริ่ม และมีความงามที่เป็นอมตะ ไม่หมองคล้ำ ผุกรอน แม็กาลเวลาจะผ่านไปเป็นพันๆ ปี

4. เกิดในตระกูลสูง เข้าถึงฐานะอันสูงส่ง เป็นที่เคารพนับถือเกรงใจของเหล่ามนุษย์และเทวา เพราะขึ้นชื่อว่า

บุชานบุคคลที่ควรบูชา ซึ่งถือเป็นมงคลอันสูงสุด

5. เป็นผู้มืบุตร บริวาร ให้ความเคารพ กตัญญู อยู่ในโอวาท เพราะได้ทำทานด้วยความเคารพ ความกตัญญู ที่มีต่อมหาปุชนียาจารย์

6. เป็นผู้มืปัญญาเป็นเลิศ เพราะได้ทำทานที่ประกอบไปด้วยปัญญา บูชามุที่มีปัญญาถึงพร้อมด้วยวิชา และจรณะ

7. ขึ้นชื่อว่ามืสายบุญเชื่อมกับมหาปุชนียาจารย์ และธรรมใดที่ท่านบรรลุ ก็จะสามารถบรรลุตามอย่างท่านได้โดยง่าย สามารถเข้าถึงนิพพานและที่สุดแห่งธรรมได้โดยง่าย

8. เป็นผู้มืสัมมาทสิฐิ เกิดในปฏิรูปเทศ ในดินแดนที่พระพุทธรศาสนาเจริญรุ่งเรือง เพราะได้สร้างเหตุแห่งความเจริญไว้ในพระพุทธรศาสนา

9. หลังจากละโลกแล้ว ได้ไปเสวยทิพยสมบัติอันเป็นเลิศ ถึงพร้อมด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ในทิพยวิมาน

ฯลฯ

แม้ไม่มีขา แต่เธอยึดมั่นเสมอว่า ฉันยังมีศูนย์กลางกาย
ซึ่งเป็นที่อยู่ของพระรัตนตรัยภายใน อันเป็นกำลังใจแห่งชีวิต

ในวันที่เกือบจะสิ้นใจ

หลวงปู่วัดปากน้ำได้มาปรากฏให้เห็น

ดึงเธอให้พ้นจากความตาย

คอยบอกให้เธอสู้ชีวิต และยึดมั่นทำความดี

ชีวิตทุกวันนี้ หลวงปู่เป็นผู้มอบให้

ศูนย์กลางกายแห่งนี้ หลวงปู่เป็นผู้ชี้แนะ

หล่อรูปเหมือนหลวงปู่ด้วยทองคำครั้งนี้

เธอพร้อมพลีชีวิต ท่วมเทจิตวิญญานบูชาคุณ

ทั้งที่รู้ว่าไม่มีเงิน แต่ก็กล้าบอกกับตนเองว่า

เราอาจเป็นคนไม่มีเงินได้ แต่เราจะเป็นคนที่ไม่มีความกตัญญูไม่ได้

